

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 96

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đang dừng ở chánh văn 5.2 “Cha mẹ ghét cẩn thận bỏ”, đã học xong 2 nội dung đầu:

- 1. Không giao du với bạn xấu*
- 2. Phải trừ bỏ những thói quen xấu*

Đó là: Thói quen hút thuốc lá, thói quen háo sắc và thói quen cờ bạc. Chúng ta đã kết thúc thói quen xấu thứ 3 là cờ bạc. Tiến sĩ Thái có giảng nếu một người thích cờ bạc thì chúng ta tuyệt đối không được giao tiếp với họ, rất nguy hiểm. Bởi vì họ không thể kiềm chế được bài bạc, rất có thể đem cả tài sản trong nhà, thậm chí đối với tài sản của tổ tiên cũng đem đi bán để kiếm tiền đánh bạc. Hậu quả là chắc chắn sẽ rơi vào nợ nần, rồi dính bẫy tín dụng đen. Kết quả của tín dụng đen thế nào, thì chúng ta đã chia sẻ về bài viết “SAO VIỆT THÂN BẠI DANH LIỆT VÌ BÃY TÍN DỤNG ĐEN”.

Tiến sĩ Thái nói về 3 thói quen xấu này: Cờ bạc này, hút thuốc này, háo sắc này. Còn chúng ta thì cũng đã mở rộng ra thành “Tứ đổ tường” mà dân gian vẫn thường nói, đó là Tỉu, Sắc, Tài, Khí, chính là Cờ bạc – Rượu chè – Trai Gái – và Hút chích. Đây là bốn thói quen xấu tất sẽ dẫn tới hậu quả là, đổ nhà, đổ tường, đổ cửa, ý nói là làm cho tan nát nhà cửa hủy hoại gia đình. Ngày trước thì đàn ông mắc “Tứ đổ tường”, còn ngày nay thì chẳng kể đàn ông hay đàn bà đều có thể mắc “Tứ đổ tường” hết.

Tuy nhiên, nếu nói người ngoài mắc vào tứ đổ tường thì đúng như Tiến sĩ Thái dạy chúng ta tuyệt đối không được giao tiếp với họ, rất nguy hiểm.

Nhưng nếu như chẳng may người thân của bạn mà vướng vào “Tứ đồ tường” thì bạn phải làm sao đây?

Trong bài “SAO VIỆT THÂN BẠI DANH LIỆT VÌ BẦY TÍN DỤNG ĐEN” mà chúng ta chia sẻ ngày hôm qua, có nhắc đến trường hợp của mẹ ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng nợ xã hội đen lên đến cả chục tỷ, và ca sĩ đã phải trả nợ cho mẹ trong suốt hàng chục năm trời. Dân cư mạng có người bình luận ý nói rằng Ca Sĩ Đàm là bất hiếu, giàu đến như vậy, biệt thự thì không phải là một cái mà là rất nhiều: Trong nước có, ngoài nước có, đều là biệt thự giá trị từ triệu đô trở lên, giày dép, quần áo hàng hiệu thì nhiều vô lượng vô biên. Tóm lại là từ ăn mặc rồi đến ở đều là sang trong bậc nhất. Vậy mà khi mẹ bị nợ tín dụng đen thì lại không chịu giúp đỡ mẹ.

Hôm nay, trước khi vào bài mới chúng ta có chuyên mục trao đổi cùng đồng học với Chủ đề:

KHI NGƯỜI THÂN MẮC TỨ ĐỒ TƯỜNG THÌ PHẢI LÀM SAO?

Nói thật tôi thì cũng không thạo về việc này vì gia đình tôi không bị vướng vào ạ, nhưng sau khi trao đổi cùng một số đồng học, đồng thời tham khảo về cách xử lý mà Phật, Bồ Tát giảng, tôi cũng mạo muội xin chia sẻ với các bạn như sau:

Theo tôi chúng ta chỉ có 3 khả năng để cư xử với những con nghiện người thân này: Thứ nhất: Là bạn giúp họ, nhưng theo trí tuệ của phàm phu; Thứ hai: Là bạn không giúp họ, và thứ 3: Là bạn giúp họ theo trí tuệ mà Phật dạy.

Chúng ta sẽ bắt đầu vào

- **Khả năng thứ nhất: Giúp họ theo trí tuệ của phàm phu**

Có nhiều người hết lần này đến lần khác trả nợ thay cho những con nghiện người thân này, kết hợp cùng với khuyên bảo. Cách này nói chung là thất bại. Vì sao mà thất bại ạ?

Thứ nhất: Vì bạn còn đưa tiền thì họ còn chơi, và còn bị mạng lưới chân gối về cờ bạc, ma túy này lôi kéo.

Kết quả họ chỉ có hứa hẹn mồm, ngọt như mía lùi với bạn, nhưng bên trong thì đầy sự trí trá, cốt sao để cho tiền trong túi của bạn chui ra mà thôi, vì đây là tính chất của các con nghiện mà.

Bạn có thể rút hầu bao 10 lần, 20 lần vì tin vào những lời dối trá ngọt ngào này, nhưng sau đó bạn chợt nhận ra rằng không thể hoặc không có khả năng đáp ứng suốt đời cho những thói xấu này của họ được nữa;

Thứ 2: Tuy nhiên, không phải lúc nào họ cũng dối trá, mà có lúc họ cũng nói một cách rất thành thật và họ rất mong muốn là sửa đổi cái thói quen xấu này, chấm dứt thói quen xấu này, nhưng họ không thể làm, bởi vì sao ạ? Bởi vì họ không làm chủ được mình, đều bị những thói quen xấu này lôi kéo; Hoặc là mặc dù lúc hứa thì họ rất chân thành, rất muốn sửa nhưng sau đấy thì họ lại bị dọa dẫm, hoặc bị xử lý bởi mạng lưới xã hội đen, cho nên họ sợ hãi quá mà phải trí trá với bạn để lấy cho bằng được tiền.

Thứ ba: Là dùng các biện pháp cưỡng chế:

Có nhiều gia đình, cùng với sự đồng thuận của họ đã dùng xích để trói họ lại khi họ bị lên cơn nghiện, hoặc đưa họ vào trại tập trung cai nghiện – đây là đối với nghiện ma túy ạ.

Còn đối với nghiện cờ bạc, đề đóm, cá độ thì nhiều gia đình chọn phương án là chuyển người thân nghiện này đi thật xa, có khi là gửi vào chùa, có khi cho đi học nước ngoài chẳng hạn, tóm lại là ở một môi trường mới để trốn chạy những kẻ lôi kéo.

Nhưng dù đã đưa đi trốn, nhưng thường thì cái thói quen truy lạc này của họ không thể sửa được nên họ lại tiếp tục vướng vào ở những nơi mới, hoặc họ vẫn bị tìm thấy và bị lôi kéo trở lại.

Tuy nhiên cũng không loại trừ có những trường hợp chính bản thân người nghiện này họ hiểu ra và họ quyết tâm để sửa đổi thì họ cũng thành công. Nhưng trường hợp này là khá ít.

Do đó có thể thấy cách này thường là cũng không thành công

- **Khả năng thứ 2. Là cái Khả năng mà không giúp, mặc kệ, xem họ**

như người bỏ đi rồi

Có bạn khi nói về đứa con nghiện của mình đã khóc mà chia sẻ rằng:

- Nhiều khi tôi muốn nó chết đi cho rồi đời, còn hơn là sống mà làm khổ bố mẹ đến thế này, làm khổ vợ con đến thế này. Nhưng nó lại không như thế, nó cứ như một cái gai trong cổ họng, nuốt vào không được, mà khạc ra thì không xong.

Những người nói câu này, nếu nói rằng họ tuyệt đối không giúp con nghiện người thân này thì gần như trường hợp này không xảy ra. Vì sao ạ? Vì “Máu chảy ruột mềm”, nên chắc chắn bạn không thể bỏ mặc người thân của bạn, mà ban đầu bạn cũng sẽ nỗ lực giúp như các cách đã kể bên trên. Nhưng kết quả là bạn thất bại sau nhiều lần giúp đỡ. Lúc đấy bạn quá chán nản và đi đến những ý nghĩ tiêu cực rằng xem như người này đã bỏ đi và lúc đó bạn sẽ mặc kệ.

Tuy nhiên, nếu lúc này bạn mặc kệ thì đồng nghĩa là bạn đã chấp nhận người thân của bạn sẽ chết theo đúng nghĩa đen của nó, theo mấy cách như sau:

- 1- Hoặc tìm cách ăn cắp, rồi tiến tới ăn trộm, sau đó là tiến tới ăn cướp, thậm chí có khi giết người để có tiền. Đây là vi phạm quốc pháp thì tất sẽ phải tù tội, còn nặng thì sẽ là án tử hình;*
- 2- Hoặc tìm cách trốn đi xa khỏi chủ nợ, dẫn tới ly hương biệt xứ, khôn khó, bần hàn, hoặc là tự tử để trốn nợ;*
- 3- Hoặc vì sức ép trả nợ nên ngày đêm sầu lo, cuối cùng thì bệnh tật họa hại cũng đến, rồi cuối cùng cũng chết;*
- 4- Hoặc là bị xã hội đen xử lý mà chết.*

Trước đây, tôi có thấy một gia đình cán bộ, có ba người con trai đều bị chúng bạn xấu lôi kéo trở thành con nghiện. Cha mẹ thì lại quá bận rộn nên gần như buông mặc con “Sống chết mặc bay”. Thời gian sau thì người mẹ vì tham ô mà phải vào tù, người cha phát bệnh hiểm nghèo rồi chết. Hai người con trai trong một cơn phê thuốc theo chúng bạn đi đua xe máy và bị tai nạn chết. Còn người con trai thứ ba chích ma túy bị sốc thuốc rồi cũng chết. Kết quả khi người mẹ trong tù ra sau 20 năm thì người mất, nhà tan không còn ai.

Chúng ta là phàm phu, huệ cạn, nên thường xử lý theo tình chấp cho nên kết quả là đâu vẫn hoàn đấy. Cho nên quan trọng là bạn phải giúp người thân nghiệp này như thế nào để đạt được lợi ích.

Chúng ta sẽ sang khả năng thứ...

- **Là Giúp theo cách của Phật, Bồ Tát chỉ dạy**

Trong Kinh Diệu Pháp Liên Hoa, Phật có một đoạn đưa ra ví dụ về ông Trưởng giả giàu có dạy đứa con hư hỏng. Tất nhiên ở đây tôi chỉ y vào câu chuyện theo đúng lời văn, còn nghĩa sâu xa của kinh văn, tôi không dám chia sẻ, ngộ nhờ sai một từ, đọa thân hồ ly 500 kiếp. Đây chính là lý do tại sao mà Hòa Thượng khuyên người mới hoằng pháp không nên giảng kinh vì nhờ sai một từ là cũng đủ đọa lạc, còn như chia sẻ, hoặc nói lại các bài chú giải của tổ sư đại đức thì có thể được.

Trước tiên tôi xin lược tóm đoạn đầu: Có một vị trưởng giả rất giàu có, ông có một người con trai hư hỏng, bỏ nhà ra đi, sau đó thì trở thành kẻ bán cùng đói khổ, rong ruổi bốn phương để cầu đồ mặc, vật ăn (Trong Kinh văn gọi là “Gã cùng tử”). Đạo đi lần lần, tình cờ lại trở về bốn quốc, đến trước cửa nhà ông trưởng giả giàu có này mà không hề hay biết đó chính là cha mình. Nhìn vào trong nhà thấy ngợp lên sự sang giàu nên “Gã cùng tử” này tưởng là vua chúa, sợ quá vội chạy trốn đi nơi khác.

Ông trưởng giả nhận ngay ra con mình, nhưng biết là căn cơ con mình kém cỏi, nên quyết định dùng phương tiện bí mật để dạy con, mà không thể ngay lập tức nhận cha con, rồi khuyên bảo rằng:

- Con ơi con, con cố gắng tu chí làm ăn đừng chơi bời nghiệp ngập nữa rồi sau này cha sẽ cho con cái này, cái khác.

Đều không thể làm được như vậy ạ. Vì nếu như “Gã cùng tử” biết đây là cha đẻ của mình thì hẳn sẽ y vào tình thương yêu, sự giàu có của cha mà tiếp tục lười nhác, chơi bời không chịu sửa đổi.

Sau đây bạn hãy nghe cách ông Trưởng giả bí mật dạy con nhé, đoạn này là tôi trích nguyên văn từ trong kinh ra, mời các bạn đón nghe:]

CHÁNH KINH:

«Ông mật sai hai người, hình sắc tiều tụy không có oai đức, rồi dặn rằng:

- Hai người nên qua xóm kia, từ từ nói với gã cùng tử, nơi đây có chỗ làm trả giá gấp bội. Gã cùng tử nếu chịu, thì thời dắt về đây để khiến cho làm. Nếu nó có hỏi muốn sai làm gì? Thời nên nói với nó rằng: “Thuê người hót phân, chúng ta hai người cũng cùng người chung nhau làm..”

[Chỗ này xin chia sẻ thêm ạ: Vậy là cả ba người ở chung để cùng hót phân cho gia đình ông trưởng giả.

Ở đây bạn sẽ thấy:

Ý thứ nhất: Là Ông không bỏ mặc con, nhưng cũng không ra mặt giúp đỡ, mà cử 2 người tâm phúc này ở lại cùng chung làm với con, để vừa cận kề con, vừa để chăm sóc khi cần, vừa là bạn bè gần gũi khuyên bảo, cũng vừa là để cho ông Trưởng giả có thể theo dõi từng bước đi của con để mà tiếp tục dạy bảo con.

Ý thứ 2 ạ: Ông bắt đầu rèn luyện cho con, từ lao động khổ cực hèn hạ nhất là hót phân, để làm gì ạ? Để biết quý trọng đồng tiền làm ra, có vậy mới không chơi bời phí phạm tiền của nữa. Đồng thời cái thói kiêu mạn, xa xỉ rằng “Ta là dòng dõi sang giàu có tiền” cũng theo đó mà sụp đổ không còn.]

Tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Khi đó hai người sứ liền tìm gã cùng tử, rồi thuật đủ việc như trên. Bấy giờ gã cùng tử hỏi trước lấy giá cả, sau đó liền đến nhận để hót phân.

Người cha thấy con, thương xót và quái lạ. Lại một ngày khác ông ở trong cửa sổ xa thấy con ông ốm o, tiều tụy, phân đất bụi bặm dơ dáy không sạch. Ông liền cởi chuỗi ngọc, áo tốt mịn màng cùng đồ trang sức. Lại mặc áo thô rách trỉn dơ, bụi đất lấm thân, tay mặt cầm đồ hót phân, bộ dạng đáng nể sợ, bảo những người làm rằng:

- Các người phải siêng làm việc chớ nên lười nhể.

Dùng phương tiện đó đặt để đến gần người con».

[Chỗ này xin chia sẻ thêm ạ: Ngoài 2 người tâm phúc cận kề cùng hát phân kia, thì ông còn dùng phương tiện để tiếp cận con trai để có thể trực tiếp dạy bảo con.]

Tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Lúc sau ông mới lại bảo với con ông rằng:

- Gã nam tử này! Người thường làm ở đây đừng lại đi nơi khác nữa, ta sẽ trả thêm giá cho người. Những đồ cần dùng như các loại bồn, chậu, gạo, bột, muối, dấm, người chớ tự nghi ngại. Cũng có kẻ tở già hèn hạ, nếu cần ta vẫn cấp cho, nên phải an lòng, ta như cha của người chớ có sầu lo.

Vì sao ạ? Vì ta tuổi tác già lớn, mà người thì trẻ mạnh, [hơn nữa] người thường trong lúc làm việc, không lòng dối khi, trể nải giận hờn, nói lời thán oán, đều không thấy người có các điều xấu đó như các người làm công khác. Từ ngày nay nhần sau ta coi người như con đẻ của ta.

Tức thời Trương giả lại đặt tên cho gã cùng tử gọi đó gọi là “Con”.

[Chỗ này lại xin chia sẻ thêm ạ: Đây là dùng lời lẽ ân cần, thương mến, tiền công thì lại cao để con không chạy đi lang thang nơi khác nữa.]

Tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Khi đó gã cùng tử, dầu mừng việc tình cờ đó song vẫn còn tự cho mình là khách, là người làm công hèn, vì có đó mà **trong hai mươi năm thường sai hát phân**, sau đó lòng gã mới lần thể tin, ra vào không ngại sợ, nhưng chỗ gã ở cũng vẫn nguyên ở chỗ cũ».

[Xin chia sẻ thêm ạ: Đây là khi con chưa đủ vững vàng thì bạn thấy đây vẫn tiếp tục phải rèn luyện, 20 năm hát phân ạ và chỗ ở vẫn tòi tàn như cũ.]

Chúng ta tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Bấy giờ Trương giả có bệnh, tự biết mình không bao lâu sẽ chết mới bảo với cùng tử rằng:

- Ta nay rất nhiều vàng bạc, trân báu, kho đụ tràn đầy, trong đó nhiều ít, chỗ đáng xài dùng, người phải biết hết đó. Lòng ta như thế, người nên thể theo ý của ta. Vì sao? Nay ta cùng người bèn là không khác, nên gắng dụng tâm chớ để sót mất.

Khi ấy cùng tử liền nhận lời bảo lãnh biết các vật, vàng, bạc, trân báu và các kho tàng, mà trọn không có ý mong lấy của đáng chừng bữa ăn. Nhưng chỗ gã ở vẫn ở tại chỗ cũ, tâm trí hạ liệt cũng chưa bỏ được».

[Ở đây xin chia sẻ thêm ạ: Đây là khi ông trưởng giả thấy con đã khá hơn, thì bắt đầu nâng cấp cho học quản lý tài sản. Vì sao biết là khá hơn ạ? Không còn trộm cắp nữa, đây ạ gã cùng tử này mặc dù quản lý kho báu nhưng “Trọn không có ý mong lấy của đáng chừng bữa ăn”, nhưng ông trưởng giả vẫn tiếp tục rèn luyện cho con nên chỗ ở vẫn là tồi tàn như cũ, vì biết con mình đây là “Tâm trí hạ liệt cũng chưa bỏ được”.]

Chúng ta tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Lại trải qua ít lâu sau, cha biết ý chí của con lần đã thông thái trọn nên chí lớn, tự chê tâm ngày trước. Đến giờ sắp chết, ông gọi người con đến và hội cả thân tộc, quốc vương, quan đại thần, dòng Sát Đế lợi, hàng Cư sĩ, khi đã nhóm xong, ông liền tự tuyên rằng:

- Các Ngài nên rõ, người này là con ta, của ta sinh ra, ngày trước trong thành nọ, bỏ ta trốn đi, nổi trôi khổ sở, hơn 50 năm, nó vốn tên ấy, còn ta tên ấy. Xưa ta ở tại thành này lòng lo lắng tìm kiếm, bỗng ở nơi đây gặp được nó. Nó thiệt là con ta, ta thiệt là cha nó. Nay ta có tất cả bao nhiêu của cải, đều là của con ta có, trước đây của cải cho ra thuê vào, con ta đây coi biết».

[Chỗ này xin chia sẻ thêm ạ: Đây là khi con đã đủ vãng vàng thì mới ra mặt nhận cha con và mới truyền trao mọi thứ. Bạn thấy đấy dạy con cả đời, hơn 50 năm cho đến tận lúc sắp chết, biết con mình đã thành tựu mới cho biết mình là cha và truyền trao mọi thứ.]

Chúng ta tiếp tục ...

CHÁNH KINH

«Khi đó gã cùng tử nghe cha nói như thế, liền rất vui mừng được điều chưa từng có, mà nghĩ rằng: “Ta vốn không có lòng mong cầu, nay kho tàng báu này tự nhiên mà đến.”

[Chúng ta chia sẻ thêm ạ: Đây chính là là vô sở cầu, mà thành có tất cả “Vô cầu nhi tự đắc” nghĩa là “Không cầu mà tự được”.

Chúng ta tu hành cả đời cũng chỉ mong sao đạt được là làm thiện không mong cầu hồi báo, làm thiện không chấp tướng, tam luân thể không, không có người bố thí, không có vật bố thí, không có người nhận bố thí là bạn thành thánh rồi, liễu sinh tử thoát luân hồi rồi. Ở đây ông Trưởng giả đã nhận thấy “Ý chí con lần đã thông thái trọn nên chí lớn, tự chê tâm ngày trước” là con ông đã thành tựu rồi.

Vâng ạ, toàn bộ đoạn chánh kinh này là tôi trích trong Kinh Diệu Pháp Liên Hoa - chuyển ngữ: Hòa Thượng Thích Thanh Từ].

Câu chuyện ông trưởng giả dạy con trong Kinh Pháp Hoa xin tạm dừng ở đây.

Bây giờ là chuyện ngoài đời thực mà tôi đã được chứng kiến:

Tôi có một người trong họ mà tôi phải gọi bằng chú. Ngày trước khi tôi còn nhỏ thì ông có một người con trai rất hư hỏng, chuyên bỏ nhà đi theo chúng bạn xấu, nào trèo me, trèo sấu, rồi ăn cắp, trước là lấy của cha mẹ, sau là lấy của người ngoài, rồi tiến đến là ăn trộm lúc nào không hay, rồi còn nghiện cả rượu. Thậm chí khi bị cha mẹ trách mắng thì bỏ nhà đi luôn cả tháng.

Một bữa nọ tôi theo song thân đến thăm chơi nhà ông. Vừa đến cửa thì nghe tiếng ông quát rất to bên trong, kèm theo tiếng đập cái gì đấy:

- Tôi cấm cô không được đưa tiền cho nó nữa, nó mà về đây thì tôi chém chết.

Song thân tôi lúc đầu định quay về vì sợ phiền, sau đó không hiểu cha tôi nghĩ thế nào lại gõ cửa, bước vào nhà.

Lúc đấy tôi nhìn thấy ông chú tôi đỏ mặt tía tai, còn thím tôi thì đang ngồi ôm mặt khóc. Cha tôi liền ngồi xuống và bắt đầu nói chuyện với vợ chồng chú thím tôi.

Tôi không biết được rằng cha tôi nói chuyện với lại chú thím tôi những gì. Kể từ sau lần ấy, chú tôi bắt đầu thay đổi cách dạy con và bây giờ thì người con trai ông ạ, kém tôi vài tuổi đã trở thành một người tốt. Sau này ông kể lại quá trình dạy con qua các bước như sau, tôi xin thuật lại để các bạn cùng tham khảo:

Bước 1: Trước phải làm cho sợ, mà cách mặt không dám phạm nữa

Ông bí mật làm việc với công an và nhờ họ tìm cho ra con ông, rồi bắt tạm giam 3 ngày. Sau này cậu ấy kể rằng: 3 ngày này với em vô cùng kinh khủng vì ở cùng “Đầu gấu”, ăn uống thì kham khổ, vì không được tiếp tế, lại bẩn thỉu. Lúc đấy em nghĩ đây đúng là địa ngục trần gian rồi, nên khi bố mẹ đến đón về, em vô cùng cảm tạ bố mẹ và trong thâm tâm thì không bao giờ phạm tội để phải vào tù nữa;

Bước 2: Tách con xa khỏi môi trường cũ

Ông đến làm việc với khu đội (bây giờ gọi là quận đội) xin cho con ông được đi nghỉ vụ quân sự ở xa, và cùng với kỷ luật quân đội nghiêm ngặt để con không thể liên lạc được với đám bạn xấu ấy nữa. Đương nhiên ngày ấy là không có điện thoại di động như bây giờ.

Bước 3: Tìm người lãnh đạo tốt để gửi gắm con

Ông tìm hiểu một đơn vị bộ đội mà người chỉ huy đơn vị là người tốt đóng quân ở một tỉnh biên giới xa, để gửi gắm con ông. Thực ra vào thời đại

của chúng tôi, là thập niên 70 thì phần lớn những người chiến sỹ đều là những tấm gương mẫu mực và hết lòng vì tổ quốc hy sinh, vì nhân dân phục vụ. Ông thường xuyên liên lạc thân thiết với chỉ huy đơn vị để gửi gắm con.

Bước 4: Bắt cải tạo lao động

Ông lại làm việc với lãnh đạo của đơn vị con ông, đề nghị cho con ông phải làm việc chân tay nhiều, thật vất vả. Kết quả là từ gánh nước, bằm bèo, cuốc đất trồng rau của đơn vị, cậu ta đều phải làm quần quật từ sáng đến tối. Thậm chí, hôm nào cũng 3 giờ sáng đã phải dậy nấu cơm cho cả đơn vị ăn vì được xung vào tổ anh nuôi. Cậu ấy kể cả chảo cơm to thế này phải dùng xẻng, đứng hẳn lên trên cao ngang mặt bếp lò mà xới, mồ hôi mồ kê lúc nào cũng nhễ nhại. Tôi nghĩ đương nhiên là vẫn còn nhẹ hơn việc hót phân kia của ông trưởng giả dạy con.

Bạn nên nhớ tất cả việc làm này từ với quân đội rồi đến công an, rồi đến chỉ huy đơn vị ông làm đều là bí mật, con ông không hề hay biết.

Bước 5: Tìm bạn tốt để thân cận gần gũi con

Ông lại nhờ chỉ huy đơn vị tìm những đồng đội tốt, chăm chỉ, ngoan ngoãn, sắp xếp ở cùng tiểu đội với con, thân cận con ông để bạn bè có thể cùng nhau tâm tình, rồi dần dần thêm cho con ông.

Ông lần nào lên thăm con, cũng có quà cho những người bạn này và có lần ông còn xin phép đơn vị cho tất cả về nhà ông để nghỉ phép chơi. Ông và Vợ ông đón tiếp rất thân mật chu đáo, đều coi họ như con của mình.

Bước 6: Thường xuyên thăm nom để trực tiếp dạy dỗ con điều hay lẽ phải;

Bước 7: Kéo dài thời gian cải tạo lao động để con trưởng thành:

Thấy con đã khá hơn, biểu hiện biết tiết kiệm, thương yêu cha mẹ và các em, qua việc là luôn tìm cách gửi tiêu chuẩn vải này, đường, sữa, lương khô ngày đấy là 701, và 705 về cho cha mẹ và các em. Tôi có lần đến chơi cũng được ăn ké. Sau 2 năm nghĩa vụ, ông lại xin đơn vị cho con ông được cải tạo lao động nghiêm ngặt thêm 3 năm nữa, nói rằng đây là do yêu cầu của đất nước;

Bước 8: Cho con đi học, để lập nghiệp cho con

Sau 5 năm con ông đã trở thành người khác hẳn, ông lại làm việc với chỉ huy đơn vị để đề nghị cho con ông được đi học bổ túc văn hóa hết phổ thông trung học và đã được đơn vị đồng ý.

Ở đây con ông là có 5 năm cải tạo lao động mà là làm anh nuôi, chứ còn bạn thấy ông Trưởng giả dạy con không ạ? Hai mươi năm vẫn đi hót phân và sau đấy thì dạy con cả đời, tức là sau 50 năm thấy con thành tựu lúc đấy mới công bố mình là cha, và chuyển giao tất cả các việc quản lý về tài sản.

Chúng ta tiếp tục ạ: Ông đề nghị cho con ông được đi học bổ túc văn hóa hết phổ thông trung học và đã được đơn vị đồng ý. Thực ra với những thành tích mà cậu ấy đạt được, cộng với tiêu chuẩn quân nhân trong những năm cống hiến nên cậu ấy tự đủ tiêu chuẩn để được đi học. Kết quả là cậu ấy thức ngày thức đêm để học mong đổi đời nên cuối cùng cậu ấy đã đỗ tốt nghiệp PTTH (ngày đấy gọi là tốt nghiệp lớp 10 ạ)

Sau khi tốt nghiệp PTTH, cậu ấy lại được đơn vị tiếp tục cử đi thi Đại học, thi khối C: Văn, Sử, Địa. Đây cũng là do ông định hướng vì ông sợ kiến thức tự nhiên của con ông bỏ lâu nên quên nhiều, không thể chơi lại được với những học sinh chính quy nên ông nói:

- Thôi con cứ học thuộc lòng cho cha.

Ông cũng ngày đêm học cùng con. Con học thuộc xong thì đưa sách cho ông kiểm tra, một bên là cậu ấy đọc, một bên là ông soát theo sách. Kết quả cậu ấy đỗ điểm khá cao, nếu tính cả điểm tiêu chuẩn của quân nhân thì cậu ấy thừa 2 điểm để được đi học ở nước ngoài. Ngày ấy đi học nước ngoài là cứ ai thi điểm cao, đủ tiêu chuẩn quy định của Bộ Đại Học thì đều được nhà nước cử đi học nước ngoài, kinh phí là do Nhà nước tài trợ, hoặc cũng có khi là do phía bên nước bạn tài trợ. Nhưng mà ông không đồng ý cho con ông đi. Ông nói:

- Con tính tình chưa thật chín chắn nên nếu sang nước ngoài, ăn sung mặc sướng rồi thì “Ngựa quen đường cũ”, lúc ấy lại không có cha mẹ ở bên cạnh thường xuyên nhắc nhở không cẩn thận rồi thì lại hỏng.

Và cuối cùng cậu ấy đã ở lại trong nước và học ĐH Tổng Hợp Văn.

Cuộc đời cậu ấy về sau rất là khá, lấy một cô vợ là giảng viên ĐH tổng hợp sử, còn cậu ấy ở gia đình thì là một người con tốt, người chồng tốt, người cha tốt; Ra ngoài xã hội thì cậu ấy là một đảng viên tốt, một nhà báo tốt.

Còn chú tôi, ông năm nay đã thọ 94 tuổi và đang sống vui vầy cùng cả gia đình, không phải là “Tam đại đồng đường” mà là “Tứ đại đồng đường”, 4 thế hệ sống cùng nhau.

Câu chuyện về chú tôi dạy con khiến tôi rất khâm phục, ông đã bằng tình thương, lòng kiên nhẫn và trí tuệ để kéo con mình từ địa ngục đi lên.

Các bạn! Thử hỏi trong chúng ta đây nếu có ai rơi vào hoàn cảnh con hư thế này thì bạn liệu có làm được như ông không? Tôi tin rằng rất rất ít người làm được, và sau đó thì bạn lại tha hồ kêu ca trách cứ rằng con hư hỏng, rồi than thân trách phận rằng “Sao đời tôi kém phước thế này”.

Sau này khi có dịp tôi hỏi ông, thì được ông trả lời rằng: Ông học Phật trong Kinh Diệu Pháp Liên Hoa. Tôi đã tìm đọc và vừa rồi tôi đã đọc lại cho các bạn một đoạn để các bạn nghe đây. Cho nên ông thành công là đúng thôi, vì Phật không bao giờ nói sai, những điều Phật dạy đều là chân lý.

Nghe xong bạn đừng nói rằng trường hợp người thân của bạn là cờ bạc, ma túy nên vương phải tín dụng đen, nên nếu không trả thì xã hội đen xử lý theo “Luật rừng” nên bạn đành phải chịu, đành phải chấp nhận với số phận.

Nếu gặp trường hợp này bạn hãy thêm 2 bước trước khi bước vào 8 bước sau của ông, đó là Thứ nhất bạn báo cho cơ quan pháp luật để bảo đảm an toàn cho người thân của bạn và gia đình bạn; Sau đó bạn tuyên bố mình không thể chi trả cho những khoản nợ này được nữa như Ca sĩ Đàm đã làm. Như vậy là thành 10 bước tất cả bạn nhé.

Mục chia sẻ cùng đồng học chúng ta kết thúc ở đây thôi.]

[Vâng ạ! thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ sang nội dung thứ 3 trừ bỏ những tập tánh xấu.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]
